

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2023 č.j. OAM-1309/ZA-ZA15-LE05-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě označil napadené rozhodnutí za nezákonné, protože se žalovaný žádostí věcně nezabýval z důvodu opakování argumentace z první žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce v odůvodnění postrádá detailní rekapitulaci výpovědí učiněných v obou správních řízeních, a proto podle jeho názoru nelze ověřit totožnost argumentace. Žalovaný zmínil pouze předmět řízení, konkrétně obavy žalobce z pronásledování z důvodu příslušnosti k etnické menšině X a s tím souvisejících politických projevů.
3. Podle žalobce jsou dány důvody pro posouzení nově uplatněné argumentace, kterou v předchozím řízení neuplatnil. Až po rozhodnutí o první žádosti se žalobce dozvěděl o aktuálnosti nebezpečí dopadajícího na jeho blízké i na majetek a o zhoršení politické a bezpečnostní situace v Alžírsku. Žalobce se domnívá, že jeho žádost měla být věcně projednána s ohledem na důvodné obavy z pronásledování kvůli uplatňování politických práv. Na rozdíl od první žádosti žalobce zdůraznil humanitární důvody, konkrétně na vztah s bratrem trvale žijícím v České republice.
4. Na závěr své žaloby žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 11. 2023 shrnul obsah žalobcem podané žaloby, vyjádřil s ní nesouhlas a odkázal na obsah správního spisu i napadeného rozhodnutí.
6. Dále žalovaný uvedl, že žalobce sdělil zcela totožné důvody jako ve správním řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poukázal přitom na prohlášení žalobce, že tyto důvody uvedl již v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu a že žádné další důvody neexistují. Žalovaný též odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009, a ze dne 22. 1. 2018, č. j. 3 Azs 323/2017, podle kterých smyslem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví tak závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Žalovaný uvedl, že se detailně zabýval důvody první žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž správnost rozhodnutí potvrdil Městský soud v Praze.
7. Ohledně žalobcovy příslušnosti k etnické menšině X žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, č. j. 7 A 754/2000-28, podle kterého jsou v každé zemi příslušníci menšin terčem ústrků, útoků a diskriminačních postupů, tato skutečnost však sama o sobě není pronásledováním ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů, pokud nejsou součástí státní politiky. Pokud státní orgány tyto jevy cíleně potírají, nejedná se o pronásledování, i když možnosti státu nejsou dostatečné a opatření nemají trvalý efekt.
8. Žalovaný dále uvedl, že žadatel je i při opakované žádosti zatížen břemenem tvrzení, kdy je primárním zdrojem informací samotný žadatel a bylo jeho odpovědností sdělit v žádosti podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalovaný konstatoval, že žadatelem uvedené skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, jím prezentovaných problémů ve vlasti či důvodů, pro které odešel z vlasti, pro které by měl obavy z návratu do vlasti nebo které by svědčily o pronásledování žalobce.

9. Na závěr žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
11. Žalobce podal dne 26. 9. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 2. 10. 2023, když mimo jiné uvedl, že se narodil dne X ve městě X v X, jehož je státním příslušníkem, je X národnosti, dorozumí se X a X, je bez náboženského přesvědčení, je svobodný a bezdětný. Dále sdělil, že je politicky aktivní, chodí na různé demonstrace a dvakrát ročně chodí na oslavy X tradic, kdy se připomíná utlačování X Alžírskem. Jako poslední bydliště ve své vlasti uvedl ulici X v městské části X ve městě X v okrese X. K průběhu cesty do České republiky se následně vyjádřil tak, že dne 15. 3. 2023 cestoval letecky z Alžírsku přes Frankfurt do Prahy. Rovněž vypověděl, že předtím nepobýval ve státech Evropské unie a nemá udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. K otázce aktuálního nebo v minulosti vedeného trestního stíhání nebo odsouzení za spáchání trestného činu uvedl, že má čistý trestní rejstřík, ale že se mu Alžírsko snaží vzít dům kvůli politickým aktivitám a účasti na demonstracích. Dále sdělil, že o mezinárodní ochranu již v České republice žádal, v jiném státě ne. Ohledně svého zdravotního stavu konstatoval, že je zcela zdravý a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. K důvodům své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je to jediné řešení jeho situace, protože v případě návratu do Alžírsku půjde do vězení nebo ho zabijí kvůli jeho politickým aktivitám. Podle jeho vyjádření jsou X původní obyvatelé Alžírsku, které však Alžírsko neuznává a omezuje jim školství a zdravotní a sociální péči. Na závěr uvedl výslovně, že sdělil tyto skutečnosti v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a že žádné nové důvody nejsou.
12. O předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 6. 2023 rozhodl žalovaný tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se zamítá jako zjevně nedůvodná.
13. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil písemný materiál ze dne 23. 10. 2023 označený jako „Alžírsko – Hodnocení Alžírsku jako bezpečné země původu, Stav: říjen 2023“ od OAMP Ministerstva vnitra ČR, který zahrnuje problematiku lidských práv, ratifikaci mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách a činnost právnických osob dohlížejících nad stavem dodržování lidských práv. Z tohoto materiálu vyplývá, že v Alžírsku obecně a soustavně nedochází k pronásledování. Konkrétně v případě rozšíření práv X obyvatelstva Alžírsko učinilo progresivní legislativní kroky. Alžírské trestní právo výslovně nezahrnuje trestní stíhání z politických důvodů, ale soudní praxe ukazuje řadu případů politických odpůrců režimu, kdy nejsou dodržována pravidla spravedlivého procesu. Česká republika však považuje Alžírsko za bezpečnou zemi původu spolu s Chorvatskem, Kypr, Itálií, Maltou, Nizozemskem (s výjimkou LGBT), Rakouskem, Řeckem a Slovinskem. V závěru tohoto materiálu je uvedeno, že Alžírsko splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazeno na seznamu bezpečných zemí původu.
14. Součástí správního spisu je i rozhodnutí ze dne 20. 6. 2023, č. j. OAM-367/LE-LE05-LE05-2023 (dále jen „předchozí rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že ji podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou. V předchozí žádosti žalobce uvedl jako důvod, že se bojí o svůj

život, protože pokud je v Alžírsku někdo politicky aktivní, dostane se do potíží. Dodal, že k němu několikrát přišla policie, odvedla jej na stanici, kde jej na několik dní zavřeli. Dále sdělil, že mu stát vzal byt a pozemek.

15. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. Ten se však k převzetí napadeného rozhodnutí dne 28. 11. 2023 nedostavil včas, jak vyplývá z úředního záznamu o nedostavení se k převzetí rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž až tentýž den ve 13:30 a rozhodnutí si osobně převzal.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že na ústním jednání netrvá, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
17. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany,*
18. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
19. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
20. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu *se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
21. Zdejší soud předně konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je třeba považovat za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, což ostatně nerozporuje ani žalobce. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud odkazuje na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom*

může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“ A dále: „Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“ Nejvyšší správní soud také v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl: „Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

22. V usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, poté Nejvyšší správní soud uvedl: *„Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
23. V souladu s výše uvedenými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu má být institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany použit pouze v odůvodněných případech. Správní orgán má povinnost i v případě opakovaných žádostí náležitě posoudit jejich závažnost. Pokud žadatel uvede nové relevantní skutečnosti, které nebyly bez jeho zavinění posuzovány v řízení o předchozí žádosti, či pokud došlo v zemi původu žadatele ke změně situace, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je správní orgán povinen opakovanou žádost meritorně posoudit.
24. Žalobce namítá, že se žalovaný opakovanou žádostí meritorně nezabýval z důvodu argumentace shodné s předchozí žádostí. Podle žalobce žalovaný pochybil, že detailně nezopakoval argumentace z obou správních řízení a že jen obecně zmiňuje předmět řízení. Zdejší soud konstatuje, že žalobce k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu ve správním řízení uvedl, že pokud se do Alžírsko vrátí, půjde do vězení nebo ho zabijí kvůli politickým aktivitám, a k tomu dodal, že Alžírsko X omezuje školství a zdravotní a sociální péči. Na konkrétní otázku, zda tyto skutečnosti byly již uvedeny v předchozím řízení, žalobce odpověděl, že ano, že žádné nové důvody nejsou. Žalobce tedy výslovně vyloučil existenci nových důvodů pro opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Zdejší soud má za to, že se žalovaný na stranách 2 a 3 napadeného rozhodnutí věnoval srovnání obou žádostí zcela dostačujícím způsobem. Žalobce v opakované žádosti uvedl důvody své žádosti velmi

stručně bez větších podrobností, proto by bylo nadbytečné opakovat veškeré detaily z předchozího správního řízení, protože bylo pouze nutné posoudit, zda se žalovaný s těmito důvody stručně uvedenými v opakované žádosti zabýval již v předchozím rozhodnutí. Žalovaný se během prvního správního řízení věnoval jak obavám žalobce z pronásledování za politické aktivity, tak postavení X v Alžírsku, což uvedl i v napadeném rozhodnutí, čímž dostal své povinnosti řádně porovnat žalobcem uplatněné důvody opakované žádosti s důvody uvedenými v jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

25. Dále žalobce uvádí v žalobě, že v řízení o první žádosti neuváděl důvody spočívající v pronásledování kvůli příslušnosti k etnické menšině X a s tím souvisejícími politickými projevy. Žalobce tvrdí, že tyto obavy tehdy nepociťoval, ale vyvstaly až nyní, kdy se dozvěděl o aktuální situaci z domova. Žalobce však již během prvního správního řízení i tyto obavy detailně popisoval včetně jejich příčin, popisoval své politické aktivity i postavení X. Ačkoli žalobce tvrdí, že během řízení o první žádosti tyto obavy nepociťoval, z obsahu předchozího rozhodnutí plyne opak. V rámci opakované žádosti pak žalobce nesdělil nic, co by nasvědčovalo změně situace v zemi původu.
26. Z důvodu zjištění, zda nedošlo v zemi původu žalobce ke změně situace, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost opakované žádosti, si žalovaný opatřil zprávu od OAMP Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 10. 2023 nazvanou „Alžírsko – Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu, Stav: říjen 2023“. Podle této zprávy nedošlo k žádné změně ohledně označení Alžírska jako bezpečné země původu. Alžírsko řadí na seznam bezpečných zemí původu i Chorvatsko, Kypr, Itálie, Malta, Nizozemsko (s výjimkou LGBT), Rakousko, Řecko a Slovinsko s tím, že Alžírsko splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazeno na seznamu bezpečných zemí původu.
27. Co se týká námitky humanitárních důvodů, konkrétně vztah s bratrem trvale žijícím v České republice, který žalobci na rozdíl od domovského státu poskytuje zázemí, zdejší soud ji nepovažuje za relevantní. Žalobce v opakované žádosti žádným způsobem neakcentoval vztah se svým bratrem, dokonce ho ani nezminil. Pouze v dokladu o zajištění ubytování se objevuje jméno ubytovatele s totožným příjmením. Během správního řízení o první žádosti žalobce uvedl, že v Alžírsku žije jeho matka, tři sestry a další příbuzní a že jeho bratr žije v České republice a má české občanství, nic bližšího k rodinným vztahům neuvedl. Zároveň je žalobce zletilý, svéprávný, zdravý a schopný získávat peněžní prostředky prací, proto není nezbytně nutné, aby ho kdokoli podporoval poskytováním zázemí. Informace o existenci bratra tudíž není nová a žalobce ani nedoložil žádnou okolnost, která by nasvědčovala, že nezbytně potřebuje zázemí u bratra.
28. Zdejší soud tak shrnuje, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost, která by byla azylově relevantní a která by bez jeho zavinění nebyla předmětem zkoumání v rámci řízení o první žádosti. Žalovaný rovněž správně posoudil, že v Alžírsku nedošlo k takové změně místních poměrů, na základě které by již nebylo možné Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce zároveň v opakované žádosti ani neuvedl humanitární důvody, konkrétně vztah s bratrem.
29. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že žalovaný se s opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany řádně vypořádal, dostatečně

odůvodnil, proč tuto žádost meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když řízení o této žádosti zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 18. dubna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.

samosoudce